

Τὸ νὰ είναι τις αἰχμάλωτος λόγ. κοιν.: Φρ. Ἀμαλονοία μου! (σχετλιαστική ἀναφώνησις) Λακων. Συνών. φρ. νυστυχία μου!

αἰχμαλωτίζω λόγ. κοιν. ἀγμαλοντίν-νον Λυκ. (Λιβύσσος.)

Τὸ ἀρχ. αἰχμαλωτίζω.

1) Συλλαμβάνω τινὰ αἰχμάλωτον, ζωγρῶ λέγ. κοιν.: Τὸν αἰχμαλωτίσανε 'ς τὸν πόλεμο σύνηθ. Αἰχμαλωτίσηκε τὸ δεῖνα μέρος σύνηθ. || Ἄσμ.

"Ολοὶ ἔξεμεθίσανε | καὶ 'ς τὴ φυγὴ τὸ βάλανε,
πολλοὶ αἰχμαλωτίσησαν

Μάν. 2) Οἰκειοποιοῦμαι, ἀρπάζω Λυκ. (Λιβύσσος.): Κ' ἡγύριψαν ἀφονδηῆ μὲν τὸν παραμικὸν αἴτιον νὰ χαλάσονταν τοὺς φαγάδους καὶ ν' ἀγμαλοντίσονταν τὰ πράματά τονν.

αἰχμάλωτος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἀ.) αἰγμάλωτος Πόντ. (Κερασ.) ἀχμάλωτος Πάρ. ἀχμάλοντος Λῆμν. ἀγμάλωτος Καππ. (Σινασσ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αἰχμάλωτος.

1) Ὁ ἐν πολέμῳ αἰχμαλωτισθεὶς καὶ ἀπαγχθεὶς ἔνθ' ἀν.: Τὸν ἔχοντα αἰχμάλωτο κοιν. || Ἄσμ.

'Ἄδει τὰ βασιλεῖα τὸς αἰχμάλωτον δὲ βλάφτοντα (ἀδέι = συνήθεια) Κρήτ.

'Σ τὸ Θεό σ', 'ς τὸ Θεό σ', αἰχμάλωτε, τὰ γονικά σ' ἀπόθεν;

Τραπ. β) Μεταφ. δ ἀφωσιωμένος ἡ ὑποχρεωμένος εἰς τινὰ καὶ τρόπον τινὰ ἔξ αὐτοῦ ἔξαρτώμενος, δὲν ἄνευ ίδιας θελήσεως. 2) Δυστυχής, ταλαιπωρος (διότι ἡ αἰχμάλωσία είναι συχνότατα δυστυχία. Ίδ. ΓΧατζίδ. Ἀκαδ. Ἀναγν. 3,207) Πόντ. (Τραπ. κ. ἀ.): Γιασίδ' καὶ αἰχμάλωτον ἐγένετον (κατέστη δυστυχέστατος. γιασίδ' Τουρκ. συνών. τοῦ αἰχμάλωτος) Τραπ. Αἰχμάλωτος νὰ γίνεσαι! (ἀρὰ) αὐτόθ.

3) Ὁρφανός Πόντ. 4) Θωπευτικῶς ἡ σχετλιαστικῶς, καημένος Καππ. (Σινασσ.): Τὸ ἀγμάλωτο, τί ἔξυπνο παιδίν ἔν! Τὸ ἀγμάλωτο ποίκε ἔνα κακὸ δργο.

αἰώνας ὁ, κοιν. ἀναιώνας Θεσσ.

'Εκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. αἰών. Διὰ τὸ ν τοῦ ἀναιώνας πβ. ΓΧατζίδ. MNE 2,411 καὶ 491.

1) Η διάρκεια τῆς ζωῆς πολλαχ.: Αὔτὸ ποῦ λές τῷρα δὴ ὅτε τὸ εἶδα οὔτε τὸ ἄκοντα εἰς τὸν αἰώνα μου Κεφαλλ. κ. ἀ. "Ἐτοι ἀδρωπον 'ἐν εἶδα 'ς τὸν αἰώνα μου Κύπρ. || Ἄσμ.

Πέ το πουλλί μ', ἀν ἀγαπᾶς, τὸ νοῦ μου νὰ φυλάξω καὶ 'ς τὸν αἰώνα μου ποτὲ ἀλλοῦ νὰ μὴν κοιτάξω Ιων. (Κρήτ.)

Ποῦ νά 'βρω μίαν κόλλαν χαρτίν νὰ γράψω μίαν εἰκόναν νὰ διδύβκω νὰ τὴν προσκυνῶ οὐλ-λον ζωήν, αἰώναν

Κύπρ. "Ηδη παρ' Όμ. P 302 «μινυνθάδιος δέ οἱ αἰώνεπλετο». Πβ. ζωή. 2) Ἀορίστως, πολὺς χρόνος κοιν.: "Ἐναν αἰώνα θέλει νὰ κάμη μιὰ δουλειὰ κοιν. "Α δὸ στοχάζουμον δῶς είναι κακό, ποτὲ εἰς τὸν αἰώνα δὲ δόκανα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Φρ. 'Σ τὸν αἰώνα (οὐδέποτε) πολλαχ. || Ἄσμ.

"Οπον σὲ πάρῃ δὲ γερνῆ ποτὲ εἰς τὸν αἰώνα

Νίσυρ. 3) Χρονικὴ περίοδος, ἐποχή: Τί ἔχομε νὰ ίδοῦμε 'ς τὸν αἰώνα μας! "Ολα ἀκρίβναν, γιατὶ ζοῦμε σὲ κακὸν αἰώνα.

αἰώνια ἐπίρρο. κοιν. ἀναιώνια σύνηθ. ἀναιώνια Θεσσ. Στερελλ. (Αίτωλ.) ἀναιγώνιο Θράκη. (Σάκη.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. αἰώνιος.

Αἰωνίως, διαρκῶς, πάντοτε ἔνθ' ἀν.: Αἰωνία τέτοιος θά 'σαι κοιν. ἀναιγώνιο τυραγνεύεμαι; Σάκη. Συνών. αἰωνίως.

αἰώνιος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Άμισ.) ναιώνιος Κρήτ. (Βάμ.) ἀναιώνιος Ανδρ. Κέρκη. ἀναιώνιος Εῦβ. (Αύλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἀ.) Ήπ. Θήρ. Κέρκη. Πελοπν. (Αἴγ. Βυτίν. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Λάστ.) Τσακων. ἀναιώνιονς Θεσσ. Σάμη. Στερελλ. (Αίτωλ. Εύρυταν.) κ. ἀ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αἰώνιος. Τὸ ἀναιώνιος ἐκ παρασυγετισμοῦ πρὸς τὰ ἐκ τοῦ στερητ. ἀν- σύνθετα ὥσει στεργήσεως σημαντικόν. Ίδ. ΓΧατζίδ. ἐν Ἀθηνᾷ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 22.

1) Ο ἀεὶ ὑπάρχων, διαρκῆς κοιν.: Πρᾶμα - ροῦχο - σπίτι αἰώνιο κοιν. ἀναιώνια πράματα αὐτὰ τὰ ἡληνικὰ ὅθι βρίσκονται Αίτωλ. Εἶναι ἀναιώνιος, δὲν πεθαίνει ποτὲς Κέρκη. "Ο πλάτανος είναι ἀναιώνιο δέντρο αὐτόθ. Ὁπου βάλω τὸ χέρι μου γίνεται χτήριο ἀναιώνιο αὐτόθ. || Φρ. Αἰωνία τοῦ ἡ μνήμη! (ἀπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐχῆς «αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!» ἐπὶ τοῦ ἀποθανόντος καὶ καθόλου ἐπὶ παντὸς ἐκλιπόντος) κοιν.: Οὓς τῶν αἰωνίων (αἰωνίων) Άμισ. Πίσσα ναιώνια! (χαρακτηριστικὸν τοῦ ἔχοντος λίαν μελανὸν χρῶμα) Κρήτ. Συνών. παντοτινός. 2) Τὸ θηλ. αἰωνία ούσ., ζωὴ Σῦρ.: Ἡπέρασε δῆλη τοῦ τὴν αἰωνία.

αἰωνίως ἐπίρρο. λόγ. κοιν. ναιωνίως Σύμ. ιονίους Μακεδ.

Τὸ μεταγν. ἐπίρρο. αἰώνιος.

'Εσαιέ, διαρκῶς, πάντοτε ἔνθ' ἀν.: Αἰωνίως θὰ είμαι σκλάβος σου κοιν. Ἐνθὰ τὸ κάμω ναιωνίως μου ζ-ζωῆς (ἐν δσφ ζῶ) Σύμ. Θὰ τὴν θυμοῦμι ιονίους Μακεδ. Συνών. αἰώνια.

ἀκαβάλλητος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερούδ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. καβαλλήτης < καβαλλίκητος.

'Ενεργ. ἐκεῖνος δ ὅποιος δὲν ἔπεινε. Παθ. ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὅποιου δὲν ἐκαβάλλησε, δὲν ἔπειθη τις.

Πβ. καβαλλίκητος.

ἀκαβαλλίκητος ἐπίθ. κοιν.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. καβαλλίκητος < καβαλλίκητος.

'Εκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἔπεινε τις, ἐπὶ ἔππου, ἡμιόνου καὶ ὅνου: "Αλογο - μουλάρι ἀκαβαλλίκητο κοιν.

Πβ. καβαλλίκητος.

ἀκαβούρδιστος ἐπίθ. κοιν. ἀκαβούρδιστος Μεγίστ. ἀκαβούρδιστος πολλαχ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. καβούρδιστος < καβούρδιστος.

'Ο μὴ πεφρυγμένος, ἀφρυκτος κοιν.: Καφές ἀκαβούρδιστος πολλαχ. Συνών. ωμός.

ἀκαβούρδευτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀγαβούρδευτος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.)

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. καβούρδευτος < καβούρδευτος, παρ' δ καὶ γαβούρδευτος.

'Ακαβούρδευτος, δ ἰδ.

